

Je mou láskou navěky,
ale v jiném životě.

TRANSCENDENCE

JEWEL E. ANN

TRANSCENDENCE

Copyright © 2018 by Jewel E. Ann

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2023

Cover © Karolína Zacklová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3256-2 (pdf)

TRANSCENDENCE

JEWEL E. ANN

přeložila Jana Kadrevis

KAPITOLA 1

Nevaeh. To je *heaven* pozpátku a také jméno holky, která sedí po mé pravici s prstem zabořeným pár metrů v nose. Po tváři mi přeběhne bolest a zavrtím se na židli. Její nechutný zlozvyk s tím nic společného nemá. Jedno křídélko vložky se mi přilepilo na chloupky. Máma se totiž bojí, že tampony způsobují syndrom toxického šoku. Ale určitě to nebolí víc než tohle.

Recepční nás každou chvíli kontroluje přes své soví brýle a koncem propisky si potukává na bradu. „Nechceš kapesník, Nevaeh?“ zeptá se.

Moji rodiče tedy nejsou nejdivnější na světě. To mám ale štěstí.

Roy.

Doris.

Cherish.

Wayne.

V každé průměrné knize o jménech je přes deset tisíc možností, tak jak se lidi nakonec můžou rozhodnout pro tak hrozná jména?

Heaven pozpátku se na mě podívá, jako bych recepční dokázala odpovědět. Nejsem přece špička jejího prstu. Jak mám vědět, jaká tam je situace? Prohlédnu si ji – je drobnější než já – a její blondaté, mizerně zastřižené vlasy, které vypadají jako po domácím zásahu, jak by řekla máma, a pak na recepční lehce kývnu.

Aniž by prst vytáhla, jelikož už jí tam nejspíš uvízl, Nevaeh napodobí moje přikývnutí. Recepční natahuje ruku s kapesníčky. Obě na mě zírají. Odkdy tady mám rýmičkovou službu?

„Nepotřebuješ na záchůdek, než půjdeme, Swayze?“ zeptá se máma, když vyjde z ordinace, kde mi dělali testy.

Swayze. To jsem já. Nejhorší jméno na světě, tedy až do doby před pěti minutami, kdy se mi představila Nevaeh a z batohu bez BPA mi nabídla tyčinku bez lepku, bez arašídů, bez mléčných produktů, bez cukru a bez chuti.

Můj strejda si myslí, že mileniálové přivedou svět do záhuby, protože jim chybí selský rozum a všechny znalosti mají z internetu. Možná má pravdu, to se teprve ukáže, ale s jakou výmluvou se potom vytasí moji rodiče? Nebo rodiče Nevaeh? Podle selského rozumu máte dát dítěti normální, solidní jméno. Děti nechtějí být jedinečné. Tak to prostě je. Chceme jenom zapadnout.

Popadnu krabici kapesníků, hodím ji na prázdnou židli a stihnu se otočit, než z nosu vyjede Nevaehin prst. Některé věci je lepší nevědět, třeba proč to v čekárně smrdí jako třešňové blitky, proč tam mají automat na vodu bez kelímků a co se skrývá v Nevaehině pravé nosní dírce.

„Říká se záchod,“ zamumlám a špičkou boty obkresluju červené a bílé geometrické vzory na koberci.

„Neslyšíme tě, když mluvíš dolů k nohám, Swayze,“ říká táta, jako by to řekl už milionkrát. Asi i řekl.

Zvednu hlavu. „Ne, nepotřebuju na *záchod!* Ani na *záchůdek*. Myslíte si, že jsou mi čtyři, nebo co?“

Jeho modré oči, stejné jako moje, těkají po místnosti a nakonec se upřou na mě. „Ššš... nemusíš tu tak křičet.“ Rukou si přejeđe přes skoro plešatou hlavu, jako bych mu pocuchala peří, nebo aspoň těch pár peříček, co mu zbývá.

„Radši už půjdeme, miláčku.“ Máma mě chce vzít za ruku.

Ucuknu.

„Swayze.“

Jako by nestačilo, že mi dala tak pitomé jméno, ještě ke všemu ho hrozně protahuje. „Sveeejzíí.“ Nikdo nechce jméno, které se rýmuje s hovězím a rejží.

„Říkali jste, že mě neslyšíte, když mluvím do země. Tak teď už mě slyšíte?!“

Slyší mě dobře. Chlápek, který mi dělal testy, vykoukne ze dveří a přimhouří na mě oči. Taky mě slyší. Ale mně se nedaří najít svůj vnitřní hlas. Něco mi pošramotilo hlasitost a hlas se mi zasekl kdesi ve školce.

„Na *záchůdek* chodí *batolata*. Já už ale žádné *batole* nejsem! Už je mi jedenáct. Zním věci, které ostatní děti v mém věku neznají. No a co? To přece neznamená, že se mnou něco je. Pořád mě taháte do ordinací, jako je tahle, kde mi dělají nějaké stupidní testy a kde trčíme ve smradlavých čekárnách s divnými dětmi, které vykřikují neřešitelné rébusy, trhají si vlasy a dloubou se v nose!“

Sevřu ruce v pěst a odolám vzácnému pokušení taky si začít škubat vlasy. Rodiče mě chytanou v podpaží a odvedou z čekárny. Ještě než dojdeme ke dveřím, omluvně se na Nevaeh ušklíbnu. Zasune si prst zpátky do nosu.

„Tak už je ze mě génius?“ zeptám se už mnohem klidnějším hlasem, když mě rodiče honem ženou k výtahu a sjíždíme patnáct pater dolů, jako by tu probíhal atentát na prezidenta. Vedle našeho modrého hybridu parkuje červený kabriolet. Možná patří rodičům Nevaeh. Ale na druhou stranu vypadá trochu moc stylově na lidi, kteří by pojmenovali dítě *heaven* pozpátku. A vůbec, nemělo by být nebe opačným směrem... vlastně spíš peklo?

Táta mi zkontroluje bezpečnostní pás, jako by cvaknutí přezky a zatáhnutí nemohl svěřit jedenáctileté holce, a potom na mě se sevřenou čelistí upřeně zírá. Teď je moc naštvaný, aby cokoli řekl. Neva. Poznám, až bude chtít mluvit. Nejdříve bude chtít vysvětlení. Ale už k tomu nemám co dodat. Moje slova, ačkoli byla hlasitější, než bylo nutné, mluvila za vše.

Po dlouhých minutách pauzy, kterou si zřejmě naordinoval, se táta podívá na mámu a přikývne.

„Swayze?“ Máma se na mě podívá přes rameno a přitom si dává vlasy za ucho. V jejím hlase necítím vztek. Je sladký a šťavnatý jako ovocné bonbóny, které si kupuju v kině.

Trochu se bojím, že její slova budou jako zubní kazy, které se mi dělají, když to přeženu s cukrem.

„Co bys řekla na novou školu?“

Je to tak. Rovnou na mě bez umrtvení vytáhla vrtačku. Chodila jsem už na čtyři různé školy. Byla jsem u každého dětského a školního psychologa v okruhu osmdesáti kilometrů. Všichni se shodli, že jsem nadaná, ale nikoli typickým způsobem. Chytrá, ale ne přímo geniální.

Nejvíce zarážející jsou moje náhodné znalosti většinou bezvýznamných historických událostí. Nedokážu zahrát Chopina ani neumím španělsky. Baví mě mluvit s dospělými, ale stejně dobře zapadnu mezi vrstevníky.

Neumím vyjmenovat zase tak moc slavných generálů. Vlastně mám problém ve správném pořadí vyjmenovat prezidenty. Mou hlavní specialitou jsou náhodné události, které se staly ve wisconsinském Madisonu pár let před mým narozením.

„Další stěhování? Už zase?“ Povzdechnu si, když projíždíme kolem arboreta Univerzity Wisconsin-Madison, kam v létě ráda chodím.

„Chceme ti najít vhodnou školu.“

„Vhodná je ta, kde jsem teď.“

„Ale není pro tebe dostatečně náročná.“

Pokrčím rameny. „Co na tom sejde? Když už znám všechno, co nás učí, nemám aspoň tolik úkolů jako kamarádi.“

„To je plýtvání potenciálem.“ Táta se na mě rychle podívá v zrcátku. I on v boji o můj hlasitý výstup prohrál.

„Potenciál znamená...“ Začne vysvětlovat máma.

„Možnosti, vyhlídky, budoucí úspěch, už vím.“ Jsem si jistá, že slovo ‚potenciál‘ už znají i další jedenáctileté děti v šesté třídě. Není to zrovna ‚slovo dne‘ z mého kalendáře.

„Gibsonovi náhodou posílají Boomera do soukromé školy jen hodinu od domova, Swayze. Kdybys tam chodila, už bys tam měla kamaráda.“

Boomer. Další příšerné jméno. Jako pro rotvajlera. Ale ten kluk je fajn. Mám ho ráda, ale ne způsobem, jakým má rád on mě. Aspoň si to nemyslím. Po škole mi nosí batoh až k autobusu, ale zároveň mě ve třídě tahá za podprsenku. Kterou ovšem nepotřebuju. Máma mě donutila si jednu koupit, když už ji nosilo několik kamarádek. Ještě nemám prsa. Fakt. Jsem úplně plochá. Ale stejně nosím podprsenku jako ostatní holky a Boomerovo nutkání napínat ji každý den během matiky prý znamená, že se mu líbím. Aspoň tak to vykládá moje máma.

Ale já tomu nevěřím.

„Líbí se mi tam, kde jsem.“ Omotám si blondaté vlasy kolem prstu a potom si zamotaný pramen protáhnu mezi zuby.

Máma se zamračí. Na vlasy blízko úst je alergická. Vlas v jídle u ní vyvolává dávivý reflex až ke zvracení a potom dané jídlo nemůže celé měsíce ani vidět. Táta vždycky vyhrožuje, že jí nastrčí vlas do zmrzliny, přesněji do své zmrzliny, kterou potajmu ráda mlsá.

„Příští rok už půjdeš na střední, takže je to dobrá doba na změnu. Přejít tak bude snazší.“ Táta přikývne, jako by musel přesvědčit pouze sebe a mámu.

„Mám tu kamarády.“

„Najdeš si nové,“ řekne máma, pak zavrtí hlavou a zamračí se při pohledu na vlasy v mé puse.

Vytáhnu je z pusy a hodím přes rameno. „Proč se prostě nemůžete spokojit s tím, že budu normálně žít?“

„Když to zkusíš, Swayze, slibuju, že už školy nebudeme měnit, i kdyby to nevyšlo.“ Máma se otřeše nad něčím, co jí uvízlo v krku, nejspíš žluč z pohledu na vlasy v mých ústech.

Ještě jedno stěhování. Ještě jedna poslední škola. Udělám to. Ale nikdy neuvěřím, že je to naposled.

KAPITOLA 2

O deset let později

„Proč ti přijde, že to s tebou rodiče vzdali, Swayze?“ ptá se dr. Greyson.

Carlton Greyson. Dobře vymyšlené jméno. Silné a mužné. Inteligentní.

Táta loni zemřel na infarkt. Jsem v pohodě, ale máma navrhla, že část peněz z životní pojistky by nám mohla pomoci se s tou ztrátou vypořádat. Navrhla jsem dovolenou na Kostarice. Máma se však rozhodla pro cvokaře.

Vážně jsem v pohodě. Ale má větší klid, když se o své pocity dělím aspoň s někým, když ne s ní. Už jsem byla u několika psychologů a psychiatrů a snažím se najít někoho, kdo mi nebude lézt na nervy.

Tohle je moje první návštěva u dr. Greysona. Na závěry je ještě brzo, ale aspoň mě nevytáčí jeho jméno, a to už něco znamená.

„Moje máma má ráda starožitnosti. Vždycky v televizi sledovala takový ty vesnický aukce. Pokaždý tam panuje tolik vzrušení – tolik naděje – vůči lidem, kteří myslí, že doma mají skrytej poklad. Cítila jsem se jako skrytý poklad většinu života. Pořád jsme čekali, chodili po expertech, přecházeli z jedny soukromý školy na druhou, čekali jsme, že jim někdo odhalí můj dar – mou cenu. Představovala jsem si, že se nakonec budou tvářit, jako by vyhráli v loterii.“

„Co se stalo?“

Zírám na jeho ruce, které má složené v klíně – kůže někoho, kdo nikdy ve vráskách a rýhách neměl masnotu. Kdo by tušil, že upravené nehty a spojené špičky prstů mohou být tak fascinující? Celou místnost ovládá se samozřejmostí, která je zároveň děsivá i uklidňující. Má zapadlé oči, skoro tak stříbrné jako jeho prošedivělé vlasy, které prořídly do výrazných koutů. Připomíná mi Liama Neesona. Napadá mě, jestli má taky „jistý dar“ jako on.

Taky se na něj podívám a usměju se. „Při posledním vyšetření před pěti lety našim řekli, že jsem naprosto normální šestnáctiletá holka s nadprůměrnou inteligencí, která však v ničem výrazně nevyčnívá nad vrstevníky. Jsem prý chytrá, ale žádný génius. Doporučili, abych chodila na co nejvíc přípravných kurzů, ale ani slovo o přeskokování ročníků nebo speciálních zkouškách. Ale je fakt, že kredity z prvního ročníku vejšky jsem nasbírala, ještě než jsem odmaturovala.“

Dr. Greyson se zběžně podívá na papíry v mé putovní složce. Jsem zvyklá vždycky u sebe nosit složku se všemi testy a akademickými úspěchy. „Měla jste 31 bodů v testu ACT a odmaturovala jste s průměrem GPA 3,9. To je vážně dobré. A právě jste dokončila vysokou.“

Pokrčím rameny. „Nebyla jsem třídní premiant. Nedostala jsem plné stipendium na žádnou školu. Nepsali

o mně v žádném lékařském časopise. Nebyla jsem v televizi. Nejsem žádná výhra. Žádný skrytý poklad. Ale jo, právě jsem dokončila školu. To je dobré, ne? Vysokoškolský titul nemá každý. Tenhle rok chci sehnat práci jako učitelka. Jinak budu suplující pedagogická síla.“

„A co děláte teď?“

„Grafický design, webové stránky, reklamní bannery, knižní obálky a tak.“

„A grafika vás baví?“

Na to se mě ještě nikdo neptal. Všichni předpokládají, že mě to musí bavit, když to dělám. Ale odkdy lidi milují svou práci?

„Ani ne, ale jde mi to. A prozatím se tím živím.“

Ještě chvíli probíráme běžné věci. Je to seznamovací sezení. Na jeho konci souhlasím, že si můžeme domluvit termín na příště. To je pro mě úplně poprvé.

Když jdu od recepcy, kde jsem z keramické misky, která vypadá jako neumělý projekt z výtvarky, popadla několik čokoládíček, narazím na Natea. Docela zestárl, ale jeho vlnité zrzavé vlasy bych poznala kdekoli. Vždycky jsem měla slabost pro kluky s vlnitými vlasy, zejména pro ty, kteří už jakékoli úpravy vzdali. Vážně není nic přitažlivějšího než divoké vlasy, nad kterými už někdo zlomil hůl.

A nabral docela i svaly. Už to není kluk, ale muž se širokými rameny a výraznou čelistí. Na tvářích má husté strniště. Testosteron mu vážně sluší. Usměju se, když vzhledne a podívá se na mě těma nezaměnitelně modrýma očima.

„Ahoj, jak se máš?“ ptám se, právě když oči sklopí k zemi, paže má volně na pevných stehnech navlečených do džínů, ruce sepnuté před sebou.

Znovu vzhledne, ale vůbec mě nepoznává. Očima uhne stranou, než se na mě pořádně zadívá.

„Nate?“

„Ano?“ pronese nejistým tónem.

„Páni, hrozně jsi vyrostl.“

Přimhouří oči. „Pardon, ale odkud se známe?“

„Bydlels na Gable Street. Bledě zelený dům. Hrálš hokej. Z něj máš taky tu jizvu, co se ti táhne podél čela. Pamatuješ? Hráli jste s klukama na jezeře, jen tak bez helem a bez chráničů.“

Nate zvedne ruku a osahává si jizvu, která se schovává za vzpurnými kadeřemi. „Jak že se jmenuješ?“ zeptá se a přimhouří oči ještě o trochu víc.

„Swayze Samuelsová.“ Jak to, že si mě nepamatuje? Já přece vím i to, že má rád pizzu s ananasem a papričkami jalapeño, v kině si objednává extra máslo na popcorn, který je pak rozmáčený a odporný, a že všem kamarádům říká, že rád hraje videohry, ale jeho tajnou vášní jsou šachy. Nebo... aspoň to tak dřív bylo. Pořád se nemůžu vzpamatovat z toho, jak vyrostl.

Zavrtí hlavou. „Máš starší sourozence?“

„Ne.“ To je šílené. Víím, že je jedináček, tak jak to, že to neví on o mně? Je taky velký fanda Chicago Bears, což štví jeho rodiče, jelikož všichni obyvatelé Wisconsinu mají zachovávat věrnost týmu Packers.

„A znám tvoje rodiče?“

„Nate Hunte, jak to, že si mě nepamatuješ, když jsme...“ Vlasy, které mi sahají na ramena, si zastrčím za uši a povzdechnu si. „Jsme přece...“

Musí mě poslouchat, nemá na výběr. I stará paní, která sedí o pár židlí dál po jeho pravici a předstírá, že je zabraná do časopisu, se na mě zvědavě podívá. To je přece směšné. Uplynuly sice už roky a Nate už má kolem očí pár vrásek, které to dokazují, ale... přece ho znám.

„Kolik je ti?“ přerušil otázkou moje koktání, které mě nenechá pořádně vysvětlit, odkud ho znám.

„Dvacet jedna.“

„Ale tu jízvu mám od čtrnácti. Musíš znát někoho, kdo mě znal, když jsem byl ještě dítě.“

Pokývnu, ale nemůžu s ním upřímně souhlasit.

„Hm... moji rodiče... Travis a Krista Samuelsovi? Táta umřel loni.“ Sice si to nevybavuju, ale museli jsme spolu o nich někdy mluvit.

„Něco mi to říká.“ Nate pomalu přikývne a sevře rty na jednu stranu. „Jen nevím, odkud je mi to povědomé. Poslední dobou jsem ale trochu mimo.“ Pokývá směrem k ordinaci dr. Greysona. „Musím být trochu mimo, když jsem tady, ne?“ Zasměje se, ale je z toho cítit spíš bolest než humor.

Znám ho, opravdu ho *znám*, není to jen povrchní známý nebo někdo, koho jsem s někým probírala. Je to mnohem víc. Až z toho mám husí kůži, až mě z toho mrazí a ježí se mi z toho chloupky vzadu na krku.

„Ráda jsem tě viděla.“ Opouštím ho s nuceným úsměvem a vytratím se, než stačí říct: „Kéž bych mohl říct to též,“ protože nemá ani tušení, kdo vlastně jsem.

*

Co když je to nádor na mozkou? Uvažuji nad tím asi častěji, než je normální. Mohlo by to vysvětlit leccos o všech těch pozoruhodných, brilantních, přemoudřelých, nevyrovnaných, často nesmyslných myšlenkách, které se mi honí hlavou.

„Nate Hunt,“ opakuju jeho jméno, když vyjízďím z parkoviště a mířím zpátky domů.

Je to jako neustávající dějà vu. Hlavu mám plnou živých myšlenek a vzpomínek a vše je naprosto jasné a podrobné. Sny zanechávají mezery a pronikají až do reality. Tohle nejsou žádné vzpomínky na sny, Natea Hunta znám.

Po sprše a zapečeném sendviči se sýrem, který jsem kvůli neodbytným myšlenkám na Natea spálila, píšu textovou zprávu mámě, abych jí řekla, že s ní dnes na večer nemůžu. Náš čtvrtěční rituál. Cestou k autu mi zvoní telefon.

„Mám pracovní pohovor, mami. Nevykašlala jsem se na tebe kvůli něčemu lepšímu.“

„Nevolám ti, abych ti to vyčítala, Swayze. Jen jsem se chtěla ujistit, že jsi v pořádku. Což očividně jsi, takže mi můžeš říct o tom pohovoru. Je to opravdová práce, nebo jen něco do podzimu?“

„Ještě nevím.“ Dám ji na bluetooth a svou černou Hyundai Elantrou vyjedu od obrubníku. „Je to hlídání dětí, večery a občas víkendy. Dám ti pak vědět.“

„Je to tady v Madisonu?“

„Jo, jen pár minut od mého bytu.“

„Jaký bylo sezení?“ Totální obrat konverzace, který mě uzemní.

„Fajn.“

„A fajn znamená, že to bylo dobrý?“ Zná mě až příliš dobře.

Povzdechnu si. „Fajn znamená, že jsme se domluvili na příště.“

„Tak to jsem ráda.“

Proč? Já přece nejsem ta, která pořád brečí při zmínce tátova jména. Kdybych nepoznávala zdánlivě cizí lidi a neměla o nich vzpomínky ještě z doby, než jsem se narodila, řekla bych, že jsem naprosto normální.

„Navrhl už dr. Bunz, ať prodáš dům?“ Howard Bunz. Už jen z jeho jména mě bolí hlava. Ze zřejmých důvodů jsem s ním neměla ani první sezení.

„Ne. Nejsi doktor, Swayze. Nevím, proč tak trváš na tom, abych dům prodala. Dr. B. o tom nic neříkal a podle mě ani nic neřekne.“

„Takže dr. B., co?“

Nesouhlasně mlaskne jazykem. „Říkají mu tak všichni pacienti.“

„Proč asi.“ Usměju se, když zastavím na správné ulici, a navigace se ozývá hlasitěji než máma.

„Nech toho. Ty a tvoje posedlost jmény. I když myslíš, že nemáš potíže po ztrátě táty, ten tvůj problém se jmény na návštěvu psychiatra úplně stačí.“

Dívám se střídavě do zpětného a postranního zrcátka a parkuju mezi dvě mnohem dražší auta. Je to vážně hezká čtvrť. Divím se, že na ulici vůbec nějaká auta parkují.

„A tím ‚problémem se jmény‘ myslíš moje bystré postřehy o podivnostech druhých? O potřebě lidí se za každou cenu něčím lišit? O posedlosti vymýšlet nové trendy?“

„Měj se, Swayze. A hodně štěstí na pohovoru.“ Ukončuje tak konverzace, které nemůže vyhrát.

„Ahoj, mami. Mám tě ráda.“

Jedu brzo, takže ještě pár minut čekám a pak jdu po dlouhé příjezdové cestě, kterou lemují stromy, k cihlovému domu s vysokou sedlovou střechou a bílými sloupy u vchodu.

Stisknu zvonek a čekám, ruce mám nejdřív v kapsách slušných černých kalhot, potom je vyndávám a spustím volně podél těla. Pak je překřížím na prsou, a když se dveře konečně otevřou, zasunu je zpátky do kapes. Nervy jsou šílené potvůrky.

Údivem zvednu obočí a zakloním hlavu. „Nate.“

KAPITOLA 3

Nate párkrát zamrká, potom natáhne krk ze dveří a zkoumá okolí. „Co tady děláš?“

Očima sleduju jeho pohled, který míří podél bujně zeleného, pečlivě udržovaného dvorku a vysokých keřů, které jeho pozemek oddělují od sousedů. Vyskočí teď odněkud klauni? Jsou tu snad skryté kamery? Nedočká zí mi něco?

„Já... přišla jsem...“ Vytáhnu telefon a ukážu e-mail. „Jsem tu na ten pohovor, vidíš?“

Ztuhne, když mu telefon strčím do obličejce a asi jen o centimetr minu jeho nos. Cestou sem jsem byla trochu na nervy. Nic hrozného. Jen typická nervozita před pohovorem. Ale když pak ve dveřích stál Nate, roztrásla jsem se jako ratlík.

„S. Samuelsová?“ Zamhouří oči na displej.

Celý svět přece nemusí vědět, jak se jmenuju. S. Samuelsová zní jako nějaká tajemná spisovatelka... Anebo někdo, kdo má jméno nanic. „Jsem Swayze, pokud jsi už zapomněl.“

Nate si mne čelo, jako by si chtěl dnešek vymazat z paměti. Muselo se mu v hlavě něco porouchat, když chodí k dr. Greysonovi. Ale to je ode mě trochu pokrytecká myšlenka. Je mi ho líto. Nechci být další věc, kterou dnes musí řešit.

„Nezapomněl jsem. Tyhle schůzky mi domluvila švagrová. Promiň, nespojil jsem si to příjmení z...“ zkroutí ústa. „... z dnešního setkání.“

Z dnešního setkání. A ne před lety. O co tu jde? Zešlím z toho. Rakovina. Nejspíš mám nádor na mozku nebo za tím budou mimozemšťani. Každý rok chodím na prohlídku. Na rakovinu to tedy nevypadá, ale doktorům leccos uteče. Stává se to pořád. Mimozemšťani jsou pravděpodobnější. Musí existovat. Proč jinak by NASA utrácela tolik peněz ze hledání života ve vesmíru?

Kouše si ret a nervózně napíná obočí, evidentně si domů nechce pustit bláznivou holku, která ho pronásleduje, natož ji zpovídat kvůli práci chůvy.

Tuhle práci zase tak nutně nepotřebuju. I kdyby mi peníze začaly docházet, můžu si nabrat víc zakázek na grafický design a do podzimu nějak vyjdu. Ale tohle už není jen pracovní pohovor. Je to záhada, kterou musím vyřešit. *Nate? Proč mi strašíš v hlavě?*

„Musím se omluvit za to předtím. Došlo mi, odkud tě znám nebo kde jsem o tobě aspoň slyšela. Moje starší sestřenka kdysi chodila s tvým kamarádem, Tobym Friedmanem. Říkala mi o tom hokejovém zranění a o tom, kde jsi vyrůstal – bylo to čtyři domy od Tobyho. Byla jsem v té ulici asi milionkrát. Dům je stále zelený. Měla fotku

s tebou a Tobym. A tvoje modré oči... asi proto jsem si tě pamatovala a zdál ses mi *povědomý*. Nechtěla jsem tě vyděsit.“

Toby skutečně bydlel čtyři domy od Natea a oba byli na jezeře toho dne, kdy se stala ta nehoda. Ale nemám sestřenici, která chodila s Tobym. Jen se modlím, aby Nate mému vysvětlení uvěřil.

Po pár sekundách prudce přikývne. „Tobyho jsem neviděl už léta. Už od maturity.“

„Moje sestřenka taky ne.“ Na tváři se snažím vykouzlit neškodný úsměv. Sakra. Snad to spolkně.

„Tak prosím, pojď dál.“

Vejdu dál a hned se zouvám, protože na tmavě dřevěné podlaze není ani šmouha. Koušu se do jazyka a neřeknu mu, že má krásný dům a že je to pro něj obrovský skok ze zeleného dvoupokojového domku na Gable Street.

Jsem hrozně zvědavá, co dělá a jak si může dovolit tak drahý dům. Nate vždycky přísahal, že z něj nebude jeden z těch bohatých snobů, jimiž opovrhoval – jako ten parchant, který měl poměr s jeho mámou, tedy dokud to s ním neskončila a neprosila Nateova otce o odpuštění. Ten jí odpustil a vzal ji zpátky. Je skvělý jako Nate.

Sakra, jak to, že toho o něm tolik vím?

„Pojď za mnou.“ Vede mě do dvojitých dveří napravo. Smysly mi projede dřevitá, nasládlá vůně bergamotu a vetiveru z jeho vody po holení. Je ostrá a rafinovaná jako muž přede mnou.

„Hustý.“ Rozhlížím se po místnosti s vysokým stropem, která je napůl knihovnou a napůl pracovnou. Je tu mohutný starožitný stůl obklopený třemi stěnami polic s knihami a žebříkem – takovým tím luxusním, který se podél polic posouvá na kolečkách. Na zbývající stěně jsou samá okna a na krajích panely se středověkou vitráží,

kteří možná někdo zachránil z kostela. Pruhy pozdně odpoledního světla pronikají dovnitř filtrem stromů a posévají místnost jako jasně zbarvené cákance. „Úžasnej prostor.“

„Díky. Posad' se.“ Nate se zaboří do kožené židle u stolu, já zase na krémově bílou židli naproti.

„Pěkněj kostlivec.“ Zasměju se pojízdne lidské kostře v životní velikosti, která stojí vedle psacího stolu.

Na okamžik se na ni podívá a pak otevře notebook. „Jsem profesor anatomie.“

„Vážně? To je skvělý, tedy měla jsem za to, že...“ Kousnu se do jazyka. Nejde mi to.

„Měla jsi za to, že...?“ Zvednutým obočím trvá na odpovědi.

Nate nechtěl na vysokou. Žil hokejem.

„No... dlouho jsem měla za to, že tyhle kostry jsou pravý. Teda když jsem byla mladší. Šílený, co?“

Nate zase rychle mrká a šance získat tuhle práci mi rychle přijde mizivá.

„Jak to, žeš neudělal rošádu?“ Kývnu hlavou k šachovnici na jeho stole.

Podívá se na ni a hned se zamračí, zřejmě mu došlo, že mám pravdu a že se ocitl jen dva tahy od ztráty krále. „Hraješ šachy?“

„Ne.“

„Ne?“ Střelí po mně pohledem.

Nehraju. Nikdy jsem je nehrála. Ale při pohledu na šachovnici je mi všechno hrozně povědomé. Stejně jako Nate. „Nic proti, ale trvá to moc dlouho a je to nuda.“

Přes rty mu přeběhne úsměv, opře se na židli a ruce složí na břicho. Od našeho setkání u cvokaře se převlékl z džínů a trička do šedých kalhot a fialové košile a rukávy si vyhrnul po předloktí. Bože, vypadá zatraceně sexy,

což je šílené, protože hrozně zestárl od doby, co... nevím. Nemůžu z hlavy pustit jeho rafinované kouzlo. Odkdy se mi líbí starší?

„Vystudovala jsi pedagogiku, ale nepracuješ jako učitelka?“

Odkášlu si. „Doufám, že na podzim začnu. Už jsem odpověděla na několik inzerátů.“

„A momentálně nepracuješ?“

„Grafický design na volné noze.“

„Vdaná? Děti?“

„Ne.“

„Zkušenosti s dětmi mimo práci třídní asistentky?“

„Na střední jsem hlídala děti sousedům a dvoje prázdniny na vysoký jsem pracovala jako chůva na plný úvazek. Je to v životopise.“

Přikývne, ale na žádost a životopis se ani nepodívá, tedy předpokládám, že právě to má otevřené na obrazovce notebooku.

„A resuscitaci a první pomoc umíš?“

„Je to...“ *V životopise.* „Ano, obojí.“

„Zatkli tě někdy?“

„Ne.“

„Pokuty za rychlost?“

Zasměju se. „Ne.“

„Pokuty za parkování?“

Šílenost.

„Ne.“

„Kuřačka? Užívalas někdy drogy? Piješ alkohol? Zdravotní problémy jako deprese, cukrovka nebo epilepsie?“

Vůbec ho nepoznávám. Nate byl přece tak laxní. I kdyby nastal konec světa, Nate by řekl: „*Není to tak zlý, jak myslíš.*“ S ničím si nedělal hlavu. Všem důvěřoval. Pořád naprosto v pohodě.

„Nekouřím ani neberu drogy. Mám ráda sladkosti, ale ještě nikdy jsem z nich neměla diabetický kóma. Epilepsii taky nemám. Jak víš, tak chodím k psychiatrovi, ale ne kvůli depresi. Dělán to kvůli mámě. Myslí si, že s někým potřebuju mluvit o svých pocitech po smrti táty. Ale vážně jsem v pohodě.“

„Chceš se na něco zeptat mě?“

Teď je řada na mně. To vůbec nebylo špatné. Je sice starší než já, ale jsem na něj ohromně hrdá. To zní blahosklonně. Klade správné otázky. Mám chuť dát mu za odměnu stuhu nebo odznáček. „Kolik máš dětí?“

„Jedno.“ Přes tvář mu přeběhne smutek a podívá se na šachovnici a fotku v matně stříbrném rámečku. Fotku ze svého místa nevidím.

„Jak staré?“

„Jeden měsíc.“

„Páni, to je ale krátká mateřská.“

Nate se ošije. „Moje žena zemřela při porodu.“

Chytím se za područky a chci vstát, ale zase se posadím. Doprčic. Instinktivně ho chci obejmout. Normální reakce. Ztratil přece ženu. Ale... my se přece nemáme znát. Nate se oženil. Už je to moc dávno. Je toho tak moc, co nevím, ačkoli o něm vím hodně.

„Proboha, Nate... to je mi strašně líto.“

Na okamžik stiskne rty a pak se na mě znovu podívá. „Jsem Nathaniel. Nate mi říkali, když jsem byl malý.“

„Promiň, sestřenka ti říkala Nate. Asi proto, že jsi byl ještě dítě, když chodila s Tobym.“

„Do práce chodím před polednem od pondělí do pátku. Moje švagrová Rachael tu bude do 16:30, takže potřebuju někoho od 16:30 do 20:00, tedy kromě pátku. V pátek jsem doma už v šest.“ Zabubnuje prsty o stůl.

„A víkendy?“

„Každou druhou sobotu od 7:30 do poledne. A v červenci a srpnu pojedu na několik kongresů, takže budu potřebovat výpomoc ještě během té doby. Takže...“ Postaví se. „Dnes mám ještě dva pohovory. Rozhodnu se do konce týdne. Díky, žes přišla.“

Jeho ruka visí ve vzduchu a čeká, až mu jí potřesu. Ruce má obrovské jako gorila a na nich jsou mozoly a boulovité klouby od starých naraženin. Je to velká tlapa, která je jako dělaná pro sevření hokejky, ne pro držení červené propisky a známkování písemek. Postavím se, hodím si kabelku přes rameno a vložím svou ruku do té jeho. Tak trochu čekám, že náš dotek mi bude povědomý, ale není. Aspoň si to nemyslím. Neproběhl žádný záblesk, žádný elektrický výboj. Tedy aspoň se mi nezdá. Ruka se mi tak třese, že nic moc necítím.

„Díky, Nat... Nathanieli.“ S úšklebkem se kousnu do rtu.

„Vyprovodím tě.“ Jde za mnou ke dveřím.

Nazuju si boty, zatímco on otevře dveře. „A máš vlastně syna, nebo dceru?“

Když se usměje, je to jako duch kluka, kterého jsem poznala u dr. Greysona. Na pár sekund se rozzáří štěstím a pýchou. „Dceru. Jmenuje se Morgan.“

Když vyjdu na teplý červnový vzduch, otočím se k němu. „Morgan, krásný jméno.“

„Pojmenoval jsem ji po...“ Zadívá se dolů a koutky úst mu zvadnou. Dívá se na své ruce, na levém prsteníčku má stále platinovou připomínku všeho, co ztratil.

Po kom? Teď mě to taky zajímá. Nemůžu mu ale působit ještě víc bolesti otázkami a nemůžu ho ani obejmout, i když to zoufale potřebuje. Vážně, nikdo nikdy ještě tak

nepotřeboval obejmout jako právě teď Nathaniel Hunt. Tváří se zdrceně jako kicker v NFL, který neproměnil vítězný kop v Super Bowlu.

„Pojmenoval jsem ji po...“ Odkáže si a podívá se na mě se zoufalou zranitelností, pravý opak profesionála, který mě před pár minutami zasypával otázkami.

„Po někom blízkém nebo po něčem, co pro tebe hodně znamenalo?“ Usměju se, je to to jediné, co můžu dát muži, který mě nezná. Moje slova jsou upřímná, i když žádnou útěchu nenabídnou.

„Ano,“ zašeptá.

Ustoupím o další krok vzad. „Moc ráda bych Morgan poznala. Ale pokud najdeš někoho lepšího, těšilo mě a přeju hodně štěstí.“ Přikývnu a zuby si přitom několikrát převedu po dolním rtu. „Určitě to zvládneš, Nathanieli. Vím to.“

KAPITOLA 4

Zastavím za černým motocyklem Harley Davidson Break-out, který parkuje v mé ulici, a pusa se mi roztáhne do úsměvu. Před dvěma měsíci jsem potkala Griffina Callo-waye, technika a mechanika přes harleye, který je samé tetování a sval, protože je posedlý posilováním, ačkoli podle mámy je to kvůli steroidům.

Griffin je ale vzorňák. Doma má drahý mixér, odšťavňovač a v jednom kuse si v takovém tom šejkru s mixovacím míčkem míchá proteinové nápoje. Byla jsem s ním už dvakrát nakupovat, tedy nepočítám naše první setkání. Přesně tak, seznámili jsme se v supermarketu. Víc než půlku jeho nákupů tvoří čerstvá zelenina a ovoce, zbytek libové maso, oříšky a velké balení proteinového prášku.

Toho dne, kdy jsme se seznámili, jsem si zapomněla vzít peněženku. Podal pokladní padesátidolarovku a za-
platil za mě láhev vína, sáček tortilla chipsů s příchutí

chipotle a limety, dvě 55% tmavé čokolády a balíček dvanácti extra silných tamponů.

Když jsem trvala na tom, aby mi dal svou adresu, na kterou bych mu mohla poslat šek, napsal na zadní stranu účtenky své telefonní číslo a řekl, ať mu zavolám, až ho budu chtít na oplátku pozvat na večeři. Byl zrovna třetí den mé pětidenní menstruace. Zavolala jsem mu o dva dny později.

„Posílal jsem ti textovku.“ Griffin nespouští zrak z televize. Dávají závody NASCAR.

Možná se jednou přestanu štípat pokaždé, když vejdu do svého titěrného jednopokojového bytečku, a před sebou mám kluka v tričku bez rukávů a roztrhaných džínách, ze kterých se mu derou svaly. Obvykle má na hladce oholené hlavě šátek, ale dnes ne. Griffin Calloway je stokilová hora čirého sexu a je celý můj.

Zase se musím štípnout.

„Promiň, měla jsem vypnutý zvuk a zapoměla jsem zkontrolovat mobil, než jsem vyrazila domů.“ To souhlasí, ale taky se mi dnes do života naboural povědomý cizinec a od té chvíle mi to leží v hlavě.

„Další milenec?“ Ušklibne se koutkem úst, ale očima stále sleduje televizi.

„Jasně, mám jich hromadu, Griff. Jak myslíš, že platím za jídlo?“ Vykloznu z bot a kabelku pověším na háček u dveří.

Rukou si přejede přes pus, aby skryl úsměv. „Pojď sem honem, ať do tebe naperu trochu rozumu.“

„Ráno mám mít hotovej návrh webu.“

„Tak to radši přestaň mluvit a rychle se svlíkni.“ Griffin ze sebe shodí tričko a pod ním odhalí moře napjaté potetované kůže. Další příležitost, abych se štípla.

Já jsem docela průměrná. Průměrná výška. Průměrná váha. Průměrná prsa. Vlasy, které mám těsně pod ramena, mají průměrně blond odstín. Oči mám modré, ani moc tmavé, ani moc světlé – prostě průměr.

Griffin má naopak k průměru daleko. Stále se snažím přijít na to, čím ho přitahuju. Možná bych měla příště s dr. Greysonem probrat svou průměrnou sebedůvěru.

„Řekni mi, jak ses dneska měla.“ Postaví se a jediným plynulým pohybem ze sebe stáhne džíny a boxerky – a při tom stále sleduje závod.

Nechci s ním mít sex, když se dívá na NASCAR. I takhle průměrná holka má svoje zásady. Překřížím ruce na prsou a čekám, až se na mě podívá. Od mého příchodu domů mi ještě neukázal ty své tmavě hnědé oči.

Griffin se posadí na můj černý kožený gauč. „Tak jak ses měla, Swayze? Pojď, naskoč a vyprávěj.“ Začne si ho honit.

Ještě se na mě nepodíval.

Nenechává mě nijak chladnou, když si svou masitou rukou přejíždí po velkém péru, ale „naskoč si?“

„Nejsem jedna z těch motorek, který opravuješ.“ Z opěrky gauče zvednu ovladač a vypnu televizi. „Žádný *naskoč* nebude.“

Svéma živýma hnědýma očima se na mě konečně zaměří a přidá přídrzlý úsměv.

„Vypadalo to, jako bys masturboval při NASCAR.“ Úsměv schovávám za zuby. Chci na něj být za to neromantické gesto našťvaná, ale nepřestává s tím, a mně nezbývá než k sobě tisknout stehna.

„Miluju NASCAR.“ Mezi plnými rty mu vykouknou bílé zuby. „Jaký bylo sezení s novým cvokařem?“

Pořád si ho honí.

Budu muset přijít na to, čím ho přitahuju, ale nemusím přemýšlet nad tím, proč jsem do něj blázen já. Je sexy, sebevědomý a je s ním neuvěřitelná sranda.

„Přestaň!“ Popadnu žlutou deku z gauče, přehodím ji přes něj a pak ho povalím.

„Uf!“ Směje se.

Omotám mu paže okolo krku, zabořím nos do jeho kůže a zhluboka vdechuju jeho vůni. Cedr a koření. Teplo a lahoda. Přijdu si hrozně malá, když jsem přitisknutá k tvrdým plochám jeho těla. V bezpečí. S Griffinem se cítím v bezpečí.

„Chybělas mi, kočko.“ Vezme mi zadek do dlaní, pevně stiskne a posune si mě nad svou erekci, kterou zakrývá deka.

„Taky jsi mi chyběl.“ Jeho vůně na všechny moje smysly funguje jako droga. Můj nos se odmítá pohnout z důlku na jeho krku.

„Řekneš mi, jak ses měla?“

S nechutí zvednu hlavu. „Jako doopravdy? Nebo jen chceš ruch v pozadí během sexu?“

Griffin se posadí a položí mě vedle sebe jako polštář. Na zádech má tetování draka, jehož ocas vede dolů přes pravou půlku hýždí až na zadní stranu jeho stehna. Když se postaví, hned se na něj zadívám.

„To tetování miluju.“

„Já vím.“

„Jsi tak namyšlenej.“

„Ale ne. Jen už jsi mi to řekla asi milionkrát. To tvoje tetování je taky super.“

„To je mateřský znamínko.“

Oblékne se. Škoda. Griffin by měl dostat zákaz oblékání. Ale vím, proč to dělá, a za to ho taky miluju.

„Řekni mi úplně všechno. Máš mou plnou pozornost.“
Posadí se a stáhne si mě k sobě na klín.

„Ani si tě nezasloužím, kluku z krámu.“ Políbím ho.

Ten den, kdy mi napsal svoje číslo na zadní stranu účtenky, se podepsal jako *kluk z krámu*.

Popadne mě za vlasy a polibek ještě prohloubí. Je to smyslné, povědomé, majetnické a naprosto omamné. Myslím, že jsem do něj zamilovaná, ale jsem pořád ještě moc v zajetí fyzické touhy, abych to věděla s jistotou.

Stáhne se a tiskne rty, jako by si vychutnával moji vůni. „Tak spust.“

Usměju se. „Káva s cukrem.“

Protočí oči. „Cukr s kávou, ale pokračuj.“

„Hodina barre fitness. Sprcha. Potom trochu práce. A pak dr. Greyson.“

„Dobrý jméno.“

Rozšíří se mi oči. „Že jo? Přesně moje řeč. Jeho vzhled mu ke jménu taky pasuje.“

„Bonus.“ Griffin mě chápe. A to je super. Znamená to úplně nejvíc.

„Domluvila jsem si další sezení.“

„Takže jsi měla dobrej den?“ Přehodí mi vlasy z krku a pak se skloní, aby mě políbil. „Nemělas ještě nějaký pohovor?“

Tak jo. Rozhodně jsem do něj zamilovaná. Griffin je někdy typický mechanik, ale je taky chytrý a pozorný, když chce, a pamatuje si věci, které by si většina třiatvačiletých kluků nepamatovala. Vlastně většina chlapů v jakémkoli věku by si nepamatovala všechny maličkosti, o nichž má přehled Griffin.

„No jo.“ Nakloním krk na stranu, abych mu dala víc prostoru. „Bylo to zvláštní... Potkala jsem jednoho chlápka v čekárně u psychiatra. Poznala jsem ho, ale on mě

ne. Potom jsem přijela na pohovor a byl to zase on. Neuvěřitelná náhoda, vid’“

Jeho ruce se zastaví na mých nohách a stoupají vzhůru, dokud jeho palce nepřejedou přes místo, kde je potře-
buju nejvíc. „Jako vyhrát v loterii,“ zamumlá mi do krku.
„A odkud ho znáš?“

„To nevím.“

„Nevíš?“ Rozepne mi kalhoty. Zvládne všechno na-
jednou jako superman. Jeho péro je taky pořád v pozoro-
ru. Cítím jeho erekci přes džíny. Vášnivě mi líbá celý krk,
ale přitom je pořád zaujatý naším hovorem.

Vedli jsme už během sexu dlouhé rozhovory. Mně to
moc nejde. Hlavu mám vymetenou, protože většinu krve
potřebuju tam dole a na fungování mozku jí jednoduše
není dost. Ale Griffin mě klidně dokáže ošukat, prudce
se udělá a stejně mu neujde ani jediný detail a poznámka,
ačkoli mluví přerývaně, zadýchaně a slova ze sebe vyráží
s každým přírazem.

„Znám ho a vím o něm věci...“

Rukou mi vklouzne do kalhotek. „Pokračuj.“ Prstem
mi přeje klitoris.

„Hm... Griffe.“ Oči se mi mimovolně přivírají.

„Jaké věci?“ Cucá mi lalůček a naráží do něj jazykem,
stejně jako mi prstem dráždí klitoris.

„O jeho minulosti. Ale nevím jak, protože jeho život se
míjí s mou minulostí nebo aspoň nevidím žádnou spoji-
tost. Je to tak... Ježíši...“

Griffin do mě zajede prostředníčkem. „Biblický?“ Ro-
zesměje se.

Pak nastane přesně ten zlom. Mozek už se mi odkr-
vil. „Jenom mi to udělej, Griffe.“ Vezmu do rukou jeho
obličej, odtrhnu ho od svého krku a přisaju se mu na rty.